

מ"ת 60042/09/23 - פלוני נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בנוף הגליל-נצרת

מ"ת 60042-09-23 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)
ת

לפני	כבוד השופטת מיסא זועבי
המבקש	פלוני (עציר)
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

לפניי בקשה לעיון חוזר, במסגרתה עותר המבקש להסרת האיזוק האלקטרוני ופתיחת חלונות לצורך יציאה לעבודה.

השתלשלות ההליכים

1. ביום 28.09.23 הוגש נגד המבקש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירות של **תקיפה הגורמת חבלה ממש** (2 עבירות), לפי סעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); **פציעה כשעבריין מזויין**, לפי סעיף 335 (א)(1) לחוק העונשין; **חבלה חמורה**, לפי סעיף 333 לחוק העונשין; **איומים**, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

2. כעולה מעובדות כתב האישום, מר א' ב' (להלן: "**המתלונן**") הינו אחיהם של מ' ב', ש' ב', ור' ב' (להלן בהתאמה: "**מ**", "**ש**" ו-"**ר**"). במועדים הרלוונטיים לכתב האישום, התגורר המבקש בביתו בכפר XXXXX (להלן: "**הבית**") בשכנות למתלונן ומשפחתו, והתרחש סכסוך בין משפחת המבקש לבין משפחת המתלונן.

3. בתאריך 20.09.23 סמוך לשעה 18:08 התרחשה מריבה בחצר הבית בין ע', אחיינו הקטין של המבקש, לבין ס', בתה הקטינה של ר'. בעקבות המריבה בין הקטינים, התגלע ויכוח בין מ' לבין המבקש. בהמשך לכך, הגיע המבקש בריצה לעברם של המתלונן, מ' וש', כאשר הוא אוחז בידו במוט ברזל גדול ועבה. באותן הנסיבות הכה באמצעות המוט את מ' בידו השמאלית וכן המשיך והכה את המתלונן ואת מ' באמצעות המוט, כל זאת כאשר ש' עומדת בסמוך. במקביל לכך, הצטרף אל המבקש אחיו, מ' ב' (להלן: "**מ**"), כאשר הוא מצויד בשני מוטות ברזל ארוכים.

4. מיד לאחר מכן, תפס המבקש בחלק עבה של רהיט מעץ, אשר צורתו כמעין צלב, והכה באמצעותו את

עמוד 1

המתלונן ואת מ'. באותן הנסיבות, מ' והמתלונן הוציאו מידי של המבקש את חלק הרהיט והוא נפל על הרצפה ונשבר. ש' הרימה את חלק הרהיט השבור והניפה אותו לעבר המבקש בכדי להפחידו שלא ימשיך ויתקוף.

5. המבקש בתגובה, הרים שני מוטות ברזל ושב ותקף את ש' באופן שהכה אותה במותנה ובידה באמצעות אחד ממוטות הברזל. בתגובה לכך, ניסו המתלונן ומג' להרחיק את המבקש כשהם מחזיקים מוטות בידיהם. המבקש שב וניסה לתקוף את המתלונן באמצעות מוט ברזל, אך נהדף על ידי ר' וכתוצאה מכך נפל על הרצפה. המתלונן ניגש לנאשם החל להתעמת עמו ולבסוף הצליח להוציא את מוט הברזל מידו.

6. באותן הנסיבות התפתח אירוע אלים במקום, במהלכו נפצעה ש' ונחתכה בידה ומחמוד תקף מעורבים שונים שהיו במקום באמצעות מוט ברזל.

7. בהמשך לאמור לעיל ולאחר שהאירוע האלים הסתיים, ניסה המבקש לשוב ולתקוף את המתלונן, אך מר ב' מנע זאת ממנו. המבקש לא חדל ממעשיו ולקח חלק גדול מברזל יצוק, אשר אורכו כחצי מטר ורוחבו 8 ס"מ, רץ לעבר המתלונן ותקף באמצעותו את המתלונן בראשו. בנוסף, המבקש איים על המתלונן באומר שהוא יהרוג אותו וזאת בכוונה להפחידו.

8. כתוצאה ממעשיו של המבקש, פונה המתלונן באמבולנס והוא נזקק לטיפול רפואי בבית חולים רמב"ם ובבית חולים נצרת. למתלונן נגרמה פציעה בראשו בדמות חתך אשר נסגר על ידי סיכות, חבלה בדמות שפשוף שטחי והמטומה במותן ימין. בנוסף, גרם המבקש לחבלה חמורה למג' בדמות שבר בידו השמאלית יחד עם רגישות ונפיחות, והוא נזקק לטיפול רפואי תוך גיבוס ידו. במהלך הקטטה נגרמו חבלות של ממש ל ר' בדמות שפשוף קל מאחורי אוזן ימין, שפשוף מעל הירך השמאלי, נפיחות קלה ורגישות בכף ידה השמאלית, והיא אושפזה יומיים בבית החולים.

9. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הוגשה בקשה למעצרו של המבקש עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. בבקשה נטען כי למשיבה ראיות טובות לכאורה להוכחת המיוחס למבקש בכתב האישום. עוד נטען כי המעשים המיוחסים למבקש מקימים מספר עילות מעצר הן מכוח סעיף 21 (א)(1)(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: "**חוק המעצרים**"), והן מכוח סעיף 21 (א)(1)(ג)(4) לחוק המעצרים, חזקת מסוכנות לאור טיב העבירה שבוצעה תוך שימוש בנשק קר. בנוסף, צוין כי קיים חשש ממשי לשיבוש מהלכי משפט, כעולה מדוחות הפעולה של השוטרים, משפחתו של המבקש ניסתה להעלים את "הדי וי אר". המשיבה הוסיפה כי לחובת המבקש עבר פלילי הכולל הרשעה מבית הדין הצבאי בעבירה של קשירת קשר לביצוע פשע ושתי עבירות של הוצאת נשק מרשות הצבא. לאור כל האמור, ונוכח טיב העבירות וחומרתן, ובשים לב לכך שהמבקש הוא שהחל במעשי האלימות, נטען כי אין חלופה הולמת שביכולתה לנטרל את הסכנה הנשקפת מהמבקש מלחזור ולבצע את המיוחס לו בכתב האישום, ועל כן יש להורות על מעצרו עד תום ההליכים נגדו.

10. במעמד הגשת כתב האישום ובקשת המעצר, הגיעו הצדדים להסכמה בהמלצת בית המשפט, ולפיה ניתן להורות על מעצרו של המבקש בפיקוח אלקטרוני, בכפוף להגשת חוות דעת בדבר היתכנות האיזוק.

11. ביום 05.10.23, על יסוד הסכמת הצדדים, קבעתי כי קיימות ראיות לכאורה ועילות מעצר כמפורט בבקשה, ובהמשך להסכמות שגובשו, הוריתי על מעצרו של המבקש בפיקוח אלקטרוני, בכפוף להגשת חוות דעת מטעם מנהלת האיזוק.

12. בהמשך להחלטתי שלעיל, ולאחר קבלת חוות דעת בדבר היתכנות האיזוק, ביום 09.10.23 הוריתי על מעצרו של המבקש בפיקוח אלקטרוני, בבית אחותו, בכפר טורעאן, וזאת עד תום ההליכים (להלן: "**החלטה מיום 09.10.23**").

טיעוני הצדדים

13. ביום 29.12.23, הוגשה בקשה לעיון חוזר מושא החלטה זו, במסגרתה עתר ב"כ המבקש להורות על הקלה בתנאי שחרורו של המבקש ופתיחת חלונות לצורך יציאתו לעבודה, למקום בו עבד עובר למעצרו, בעיר ראשון לציון. נטען כי על יסוד הסכמת הצדדים, הורה בית המשפט על שחרורו של המבקש בתנאים מגבילים לרבות מעצר בית מלא בבית אחותו בכפר XXXX, וזאת בכפוף לכך שבהמשך תינתן הזדמנות לבחינת התנאים. לדידי ב"כ המבקש, בהתחשב בתכלית היציאה שהינה לצורך פרנסה וההכרה בזכות הפרנסה בכבוד, יש להתיר את יציאתו של המבקש לעבודה בליווי ופיקוח של אחד המשמורנים. בנוסף לאמור, הודגש כי ביום 27.12.23, התקיימה ישיבת הוכחות במסגרת התיק העיקרי, שבהמלכה העידו שלושה עדי תביעה אשר החלישו את התשתית הראייתית הלכאורית, עובדה כשלעצמה מהווה עילה לעיון חוזר ובחינה מחודשת של תנאי השחרור.

14. המשיבה, התנגדה לבקשה והבהירה בתגובתה כי המבקש עצור בפיקוח אלקטרוני ולא משוחרר בתנאים מגבילים, כפי שנטען על ידי ההגנה, ולכן אין מקום להתיר יציאה לעבודה. לדידי המשיבה, הבקשה אינה עומדת בתנאי סעיף 52 לחוק המעצרים, שכן לא התגלו עובדות חדשות, לא השתנו הנסיבות ולא עבר זמן ניכר מאז מתן ההחלטה המורה על מעצרו של המבקש בפיקוח אלקטרוני, מיום 09.10.23. אשר לטענותיו של המבקש בנוגע לחולשה בתשתית הראייתית הלכאורית לאחר שמיעת חלק מפרשת התביעה, נטען כי מדובר בטענות שנטענו בעלמא וללא כל ביסוס. הסרטון שמתעד את האירוע ודברי העדים בישיבה מיום 27.12.23, מעידים על חומרתן של העבירות והמסוכנות הגבוהה הנשקפת מהמבקש. עוד הודגש כי אין כל הסכמות בין הצדדים לגבי בחינת התנאים בהמשך, כפי שנטען על ידי ההגנה בבקשה.

15. בדיון שהתקיים בפניי ביום 30.01.24, שמעתי חקירת המעסיק המוצע, מר רבאח ב'. הנ"ל מסר כי הוא עוסק בתחום החשמל ומבצע עבודות תשתית באתר עבודה מתוחם ומגודר עם אבטחה, בעיר ראשון לציון, בכל ימי השבוע למעט יום שבת בין השעות 05:00 עד 19:00. עוד מסר כי הוא מודע לעבירות המיוחסות למבקש ושזו טעות של שני צדדים ולא של צד אחד, והביע רצון לפקח על המבקש.

16. לאחר חקירת המעסיק, חזר ב"כ המבקש על נימוקיו בבקשה, למעט בנוגע לתשתית הראייתית, [ראו דיון מיום 21.01.24, עמ' 17 ש' 11, שם זנח את הטענה ולפיה חלה חולשה בתשתית הראייתית]. ב"כ המבקש הוסיף כי עסקינן באדם נורמטיבי שלא נשקפת ממנו סכנה לציבור, נטול הרשעות קודמות שזוהי הסתבכותו הראשונה עם החוק, שוהה במעצר בית מלא מספר חודשים, ללא חלונות התאווררות, ולא נרשמו לחובתו הפרות כלשהן, ועל כן הוכיח כי הוא ראוי לאמון בית המשפט. עוד נטען, כי הפסיקה פירשה באופן גמיש את המונח "חלוף זמן" ובית המשפט העליון עודד לא אחת מתן היתרים ליציאה לעבודה. לתמיכה בטיעוניו, הפנה ב"כ המבקש לבש"פ 6202/15 ו-בש"פ 6845/07. הוטעם כי במקרה דנן חלפו כארבעה חודשים מאז מתן ההחלטה בעניינו של המבקש, מקום העבודה המוצע מרוחק מאזור הצפון, והמבקש יהיה מלווה בכל עת על ידי המשמורן. נטען עוד, כי לנוכח המשבר הכלכלי במדינה והמחסור הרציני בכוח אדם, ניתנו אף אישורים לתושבי האזור על מנת להיכנס ולהחיות את המשק. משכך, קיים אינטרס לשלב את המבקש חזרה במעגל העבודה.

17. המשיבה מנגד, עמדה על התנגדותה לבקשה וחזרה על נימוקיה בתגובה שאין להורות על הסרת האיזוק האלקטרוני. נטען כי לשון החוק מאוד ברורה, והבקשה אינה עומדת בתנאי סעיף 52 לחוק המעצרים. הודגש כי פרשת התביעה אמורה להסתיים בתאריך 26.02.24 ויש ראיות חזקות נגד המבקש. בנוסף, בניגוד לנטען על ידי ההגנה, למבקש יש הרשעה קודמת מבית הדין הצבאי בגין הוצאת נשק ללא רשות וקשירת קשר לביצוע פשע, ועל כן המסוכנות בעניינו הינה ברורה והיא לאו דווקא כלפי המתלונן אלא גם כלפי כל הציבור.

דיון והכרעה

18. בפתח הדיון ובטרם אפנה לדון בבקשה לעיון חוזר, אבהיר כי ביום 09.10.23, ועל יסוד הסכמת הצדדים, הוריתי על מעצרו של המבקש בפיקוח אלקטרוני. בנסיבות העניין עסקינן בבקשה להסרת איזוק אלקטרוני ולא בבקשה להקלה בתנאי שחרור, כפי שנטען על ידי ההגנה. מעמדו של עצור בפיקוח אלקטרוני הוא של עצור עד תום ההליכים, והוא אינו בגדר מי ששחרר לחלופת מעצר.

19. סעיף 52(א) לחוק המעצרים, קובע כי עיון חוזר בהחלטה בעניין הנוגע למעצר, לשחרור או להפרת תנאי השחרור בערובה, ייעשה רק אם "נתגלו עובדות חדשות, נשתנו נסיבות או עבר זמן ניכר מעת מתן ההחלטה". נקבע לא אחת, כי המסגרת הדיונית של עיון חוזר לא נועדה לשמש "מסלול" לפתיחה מחודשת של החלטת המעצר הקודמת. (ראו לדוגמא: בש"פ 5060/22 **הייב מחמוד נ' מדינת ישראל** (08.08.2022); בש"פ 5032/22 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פסקה 7 (04.08.2022)).

20. כפי הידוע, מעצר אינו תחליף לעונש ואינו מקדמה על חשבון העונש. הלכה היא כי, מטרתו של הליך המעצר עד תום ההליכים היא מניעתית - אישית גרידא (בש"פ 1464/06 **מדינת ישראל נ' נאשף** (21.02.2006)), ככזה, אין מטרתו של המעצר להשיג תכליות חברתיות כלליות, מעבר לסיכול מסוכנותו של הנאשם. על כן, כל שייבחן בהליך המעצר הוא המקרה הספציפי, ואם חלופת מעצר עשויה לאיין את מסוכנותו של הנאשם (בש"פ 6236/06 **חגי כמאלי נ' מדינת ישראל** (03.08.2006)).

21. עוד נקבע בפסיקה, כי הצורך של נאשם להתפרנס לצורך מחייתו מהווה שיקול של ממש בעת בחינת עיון חוזר בתנאי המעצר. נקבע כי, בכל מקרה יש לבחון האם בהיענות לבקשת נאשם לעיון חוזר יש כדי לפגוע בחלופת מעצר עליה הוחלט ובתכליתה, והאם ניתן להשיג את תכלית חלופת המעצר גם בעת שהנאשם יוצא לעבוד (ראו: בש"פ 6821/13 **אריה האס נ' מדינת ישראל** (14.11.2013), פסקה 11 בדבר הפגיעה הכלכלית הנגרמת לעצורים).

22. אשר לחלוף הזמן, בבש"פ 6469/09 **איתי שרוני נ' מדינת ישראל** (18.08.2009), נקבע כי תקופה של שלושה חודשים, אינה תקופה ארוכה דיה המאפשרת את בחינת עמידתו של העורר בתנאי השחרור. יחד עם זאת, כל תיק נבחן בהתאם לנסיבותיו האינדיבידואליות, בשים לב לחומרת העבירות, המסוכנות הנשקפת מהנאשם והפגיעה הנגרמת לנאשם אל מול האינטרס הציבורי. הפסיקה פירשה את המונח "חלוף הזמן" באופן גמיש וכזה הנבחן לפי נסיבותיו של כל מקרה (ראו: בש"פ 6286/06 **פלוני נ' מדינת ישראל** (21.8.2006); בש"פ 1243/16 **בויארט נ' מדינת ישראל** (10.3.2016)).

23. כך למשל, בבש"פ 4275/14 **טוויל נ' מדינת ישראל** (23.6.2014), התייחס בית המשפט לחובה לבחון אם קיימת חלופת מעצר שיש בכוחה להגשים את תכלית המעצר. כך על אחת כמה וכמה ככל שחולף הזמן ועמו הולכת ומחריפה הפגיעה בחירותו של הנאשם הנהנה מחזקת החפות, מתוך הכרה בחשיבות יכולתו של אדם להתפרנס ולדאוג לצרכי משפחתו, במידה וניתן להשיג את תכלית חלופת המעצר גם כשהנאשם יוצא לעבוד, תוך הבטחה כי אין ביציאתו לעבוד משום סכנה לציבור או אפשרות לפגיעה בתקינות ההליך המשפטי נגדו, במקרה המתאים יהא ראוי לאפשר זאת. דברים יפים אלה, שנקבעו בעניינו של נאשם המואשם בעבירות חמורות של חטיפה וסחיטה באיומים, נכונים גם בעניינו (ראו גם: בש"פ 2857/06 **ממן נ' מדינת ישראל** פסקה 6 (11.4.2006) (להלן: "**ענין ממן**"); בש"פ 2701/08 **אלדד גיא נ' מדינת ישראל**, פסקה 21 (08.04.2008); בש"פ 6709/13 **ג'ליל סועאד נ' מדינת ישראל** (21.11.2013); בש"פ 3449/14 **יונתן מור נ' מדינת ישראל** (21.05.2014), פסקה 10; וכן בש"פ 4266/14 **נעים אל סאנע נ' מדינת ישראל** (30.06.2014), פסקה 4).

24. אשר לבקשות יציאה לעבודה של עצורים בפיקוח אלקטרוני, נקבע כי יציאה ממקום הפיקוח לפרק זמן ממושך, חוטאת למטרת הפיקוח וסותרת את עצם היותו של המפוקח בסטטוס של עצור עד תום ההליכים. על כן, שקילת האפשרות לצאת לעבודה והסרת איזוק כעקרון טעונה ראייה בדבר פחיתת מסוכנות (ראו: ע"פ 1596/15 **פלוני נ' מדינת ישראל** (7.09.2017); בש"פ 966/16 **זידאן נ' מדינת ישראל**, פסקה 9 (28.2.2016); בש"פ 6273/22 **אחמד אבו הלאל נ' מדינת ישראל**, פסקה 6 (23.09.2022)).

25. הנטל להוכיח פחות במידת המסוכנות על מבקש הסרת התנאים, כאשר הדרך המובהקת לעמידה בנטל זה הנה תסקיר שירות מבחן. זאת ועוד, הקלות בתנאי הגבלת החירות ראוי כי, תעשנה באופן מדורג ולא בקפיצות נחשונות (ראו: בש"פ 977/20 **עמאר נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (19.02.2020); בש"פ 1014/21 **חוג'יראת נ' מדינת ישראל** (21.02.2021)). ולא אחת בקשות ליציאה לעבודה נדחו בשל הגשתם בשלב מוקדם, ובשל אי עמידה בתנאים כמפורט לעיל (ראו: בש"פ 9052/20 **אורי מדינה נ' מדינת ישראל**

(4.01.2021); בש"פ 305/21 מג'ד חטיב נ' מדינת ישראל (24.01.2021)).

26. באשר למידת האמון שניתן ליתן במבקש, נקבע שהאמון שרוחש בית המשפט לנאשם נבנה בהדרגה ולאורך זמן (בש"פ 3864/21 יניב מועלם נ' מדינת ישראל (18.06.2021)).

27. על רקע, המסגרת הנורמטיבית לעיל, אבחן את המקרה שבפניי.

28. אקדים ואציין, כי לא מצאתי שהתקיימו בענייננו התנאים הנדרשים לצורך עיון מחדש בתנאי מעצרו של המבקש. בנסיבות העניין, לא מצאתי כי חל שינוי נסיבות בפרק הזמן שעבר מאז ההחלטה שהורתה על מעצרו באיזוק, המצדיק בפני עצמו שינוי ההחלטה או כי נתגלו עובדות חדשות. כמו כן, מאז מתן ההחלטה בה הוריתי על מעצרו של המבקש באיזוק, **חלפו כארבעה חודשים**. כידוע, דרך כלל, תקופה של ארבעה חודשים, אינה תקופה ארוכה דיה המאפשרת את בחינת עמידתו של הנאשם בתנאי המעצר, זאת מבלי להתעלם מכך שהפסיקה פירשה את המונח "חלוף הזמן" באופן גמיש וכזה הנבחן לפי נסיבותיו של כל מקרה.

29. בנוסף, בהקשר של חלוף הזמן, שקלתי את העובדה כי החלה שמיעת הראיות בתיק העיקרי וקבועות עוד שתי ישיבות להמשך שמיעת פרשת התביעה, בימים 22.02.24 ו- 26.02.24, כך שאין חשש להתמשכות ההליכים בתיק. מכאן, לא ניתן לראות בחלוף הזמן, בנסיבות תיק זה, ובוודאי מאז שוהה המבקש במעצר באיזוק, ככזה המצדיק עיון חוזר בהחלטה.

30. אכן, כפי שנטען על ידי ההגנה, בית המשפט העליון, עודד לא אחת, מתן היתר יציאה לעבודה, ואולם זאת במקרה המתאים ובתנאי שאין ביציאתו של הנאשם לעבוד משום סכנה לציבור (ענין ממנ). משמע, טרם שתישקל אפשרות לצאת לעבודה, על הנאשם להראות כי המסוכנות הנשקפת ממנו פחתה (בש"פ זידאן). הנה כי כן, יש לבחון כל מקרה על פי נסיבותיו, וכאשר יש ביציאה לעבודה כדי לסכן את שלום הציבור או את בטחונו של אדם ספציפי, אין לאפשר יציאה לעבודה בכל מחיר.

31. במקרה דנן, לאחר ששמעתי בקשב רב טיעוני הצדדים, ועיינתי בכתבי הטענות, הגעתי למסקנה כי טרם בשלה העת ליתן אמון במבקש ולהורות על הסרת האיזוק האלקטרוני משלא הוצגה כל אינדיקציה להפחתה במסוכנות. להלן אנמק.

32. כאמור, תנאי ראשון ובסיסי לשקילת מעצר בפיקוח או חלופת מעצר, מצוי ביכולת בית המשפט לתת אמון במבקש. אמנם, מאז חודש אוקטובר בו שוהה המבקש במעצר באיזוק ועד היום, לא נרשמה לחובתו של המבקש כל הפרה. יחד עם זאת, מסוכנותו של המבקש נלמדת מהרישום הפלילי שעומד לחובתו הכולל הרשעה קודמת מבית הדין הצבאי בגין שתי עבירות של הוצאת נשק מרשות הצבא ועבירה של קשירת קשר לביצוע פשע. מכאן, אין עסקינן במבקש שזו הסתבכותו הראשונה עם החוק, כפי שנטען על ידי ההגנה.

33. זאת ועוד, מסוכנותו של המבקש נלמדת גם מטיב העבירות המיוחסות לו ונסיבות ביצוען. אזכיר, כי בענייננו קיימת חזקת מסוכנות סטטוטורית ועל המבקש הנטל להפריכה (ראו בש"פ 7770/22 יוסף עאמר נ' מדינת ישראל (15.11.2022)). במקרה דנן, ולאחר שעיינתי בכתב האישום ובבקשת המעצר, הגעתי לכלל מסקנה כי חזקת המסוכנות מועצמת בכמה וכמה אלמנטים: עסקינן באירוע מתמשך, במסגרתו הפנה המבקש אלימות נגד מספר אנשים שונים ובאמצעות חפצים שונים ולא רק באמצעות הידיים. האלימות של המבקש גרמה לחבלות ופציעות לשלושה אנשים שונים. כך למשל, נגרמה למתלונן פציעה בראשו בדמות חתך שהובילה אותו לקבל טיפול רפואי בבית החולים (חתך אשר נסגר על ידי סיכות) ואילו למעורבים הנוספים נגרמו חבלות קשות (חבלה חמורה למג'ד בדמות שבר בידו השמאלית ואילו ל ר' נגרמו חבלות של ממש בדמות שפשוף קל מאחורי אוזן ימין, שפשוף מעל הירך השמאלי, נפיחות קלה ורגישות בכף ידה השמאלית, והיא אושפזה יומיים בבית החולים); לכל זה יש להוסיף את המניע השולי בבסיס המעשים וכן את העובדה כי לצד האלימות הפיזית ננקטה על ידי המבקש גם אלימות מילולית שהינה במדרג חומרה גבוה - איומים ברצח כלפי המתלונן.

34. שיקול נוסף ששקלתי בבואי להחליט אם ראוי להיעתר לבקשה, הינה העובדה כי הן המתלונן והן שני נפגעי העבירה הנוספים, טרם העידו בתיק והם צפויים להעיד בישיבות הקרובות הקבועות בחודש פברואר 2024.

35. אשר לשיקול הכלכלי, אציין כי ההגנה לא הצביעה על קושי כלכלי ספציפי מעבר לקושי האינהרנטי מעצם שהותו של המבקש במעצר באיזוק. אוסיף, כי האינטרס של שילוב המבקש חזרה למעגל העבודה, כדי לסייע למשק בעת מלחמה, כפי שנטען על ידי ההגנה חשוב ואולם אין בו לגבור על האינטרס הציבורי, בנסיבות הענין, של הגנה ושמירה על שלום הציבור ובטחונו בכלל ושלומו וביטחונו של המתלונן ונפגעי העבירה האחרים בפרט.

36. אוסיף, שלא נעלמה מעיניי העובדה כי מקום העבודה המוצע בעיר ראשון לציון, מרוחק ממקום ביצוע העבירות, מתוחם ומגודר וכן התרשמתי מרצונו הכן של המעסיק המוצע לפקח עליו. יחד עם זאת, הקושי במקרה דנן נעוץ במידת האימון שניתן ליתן במבקש ולא במסגרת העבודה המוצעת, בוודאי כאשר עסקינן בבקשה ליציאה לעבודה בשעות ממושכות בכל ימי השבוע (למעט יום שבת), בין השעות 05:00-19:00, מה שמרוקן מתוכן את כל תכלית המעצר.

סוף דבר

37. על יסוד כל האמור לעיל, וכמצוות החוק והפסיקה לאחר שבחנתי אם ניתן להפחית את המסוכנות הנובעת מהמבקש ולהשיג את תכלית המעצר בדרך שפגיעתה בחירותו תהיה פחותה, ומשלא הוצגה כל אינדיקציה להפחתה במסוכנות, לא מצאתי מקום לקבל את הבקשה לעיון חוזר בשלב זה.

זכות ערר כחוק לבית המשפט המחוזי בנצרת.

המזכירות תעביר העתק החלטתי לצדדים.

עמוד 7

ניתנה היום, כ"ו שבט תשפ"ד, 05 פברואר 2024, בהעדר
הצדדים.